

Elizabeth O'Rork

PAKT SA
ĐAVOLOM

Prevela
Dijana Đelošević

■ Laguna ■

Naslov originala

Elizabeth O’Roark

A DEAL WITH THE DEVIL

Copyright © 2021. A Deal With The Devil by Elizabeth
O’Roark

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno mojoj ekipi,
zločestim sredovečnim vilenjakinjama
bez kojih ne bih objavila ni jednu knjigu.*

POGLAVLJE 1

Dobro protiv zla.
U stripovima to izgleda tako lako. Jedan lik želi da uništi svet. Drugi želi da ga spase. Negativac ima ožiljak i okrutan je prema svojoj devojci. Pozitivac ima vilicu koja može da seče staklo i večeru deli sa psom lutalicom u nekoj sporednoj ulici.

Stvarni život je složeniji. Ponekad negativac krije zlatno srce ispod spoljašnosti prepune ožiljaka. Ponekad obojica imaju lepo izvajanu vilicu te često ne znate na šta ste pristali dok ne bude prekasno.

Osim kada ste pozvani da radite za Satanu... onda je prilično jasno u šta ste se upleli.

Ponuda je stigla dok sam kafenisala sa mojim prijateljem Džonatanom, u prijatnom dvorištu iznad kojeg palme propuštaju blistavo jutarnje sunce Santa Monike. „Dozvoli da ti kažem kolika je plata pre nego što me odbiješ“, dodaje, što je upravo ona vrsta sugestije koju biste očekivali od sataninog šefa osoblja.

Trebalo bi da pojasnim da Hejz Flin, Džonatanov šef, *tehnički* nije Satana – ne vlada podzemljem niti ima govove. Iako

možda poseduje baštenske vile, na osnovu Tom Fordovih odela izrađenih po meri pretpostavljam da ima svog čoveka za sve što je vezano za baštenske vile.

Satana je nadimak koji sam mu nadenula ja a ne Džonatan, i sasvim je prikladan. Prvo, zato što je plastični hirurg za zvezde što je upravo vrsta posla koju biste očekivali od satane, da Satana iz nekog razloga ne može da se bavi advokaturom.

Drugo, zato što je Britanac. Opšte je poznato da je svaki izuzetno ljubazni Britanac koji nije Džejms Bond – negativac, ili ja tako pretpostavljam na osnovu romana Džejn Ostin i onog jednog filma o Džejms Bondu koji sam gledala.

I napokon, zato što je malo previše savršen, što ukazuje na svojevrсну crnu magiju na delu. Previsok, previše mišićav... četvrtaste vilice, tamnih očiju i sočnih usta koje ga čine opasnim za druge. Samo pitajte sve one jadne glumice sa kojima je izašao jednom ili dvaput, ostavljajući ih da objavljuju tužne fotografije i nejasne citate o usamljenosti na *Instagramu*. Ne mogu da tvrdim da su sve o njemu, ali on je zasigurno dovoljno lep da za sobom ostavi mnogo samosažaljenja.

Meni to ne predstavlja problem. Moja supermoć, stečena tokom ove veoma teške godine, jeste da sam imuna na prelepe muškarce. Moja sestra bi rekla da nisam imuna već *slomljena*, ali šta pa ona zna kada je sa istim tipom još od svoje četrnaeste godine.

„Šta bih radila?“, pitam se, zavalivši se u stolici. Pitanje je čisto formalno. S obzirom na moju finansijsku situaciju, u ovom času nisam u poziciji da odbijam poslove. „Pošto pričamo o Hejzu, pretpostavljam da se radi o trgovini ljudima ili heroinu.“

Smeje se, zavalivši se u stolici, umoran i zabavljen u istom trenutku. „Ništa tako loše. Želim da me zameniš dok smo Džejson i ja u Manili.“

Spuštam šolju kafe uz tresak. Potraga za Džonatanovom privremenom zamenom počela je pre nekoliko meseci, čim

je njemu i Džejsonu odobreno usvajanje. „Šta se dogodilo?“, pitam. „Mislila sam da ste pronašli nekog.“

Odmahuje glavom. „Nije se dobro uklopio.“ Pretpostavljam da to znači da je *Hejz ispao seronja* ili da je *Hejz spavao sa njom tokom razgovora*. Premda Džonatan nikada nije rekao ništa loše o svom šefu, zahvaljujući *TMZ* i *DeuxMoi*, stvari su mi jasne.* Moj bivši je spram njega ministrant. „Bilo kako bilo“, zaključuje, „palo mi je na pamet da treba tebe da angažujem. Potreban mu je asistent. Tebi treba novac. Savršeno.“

Džonatan se bavi prohtevima slavnihi ličnosti koje u poslednji čas treba ugurati u Hejzov prebukiran raspored ili Hejzovim zahtevom da mu se rezerviše mesto negde gde je to teško ili dostavi egzotična hrana. Taj posao zahteva taktičnost, diplomatiju i sposobnost da se obezbedi nemoguće. Reći da sam savršen izbor je kao da spojite šesnaestogodišnjeg dečaka sa devedesetogodišnjom ženom i tvrdite da je taj spoj savršen zato što su oboje strejt.

„Dakle, očajan si i ne možeš da nađeš nikog drugog da preuzme tvoj posao.“

Diže pogled sa svog omleta od belanaca, trzajući usnama. „Ne, Tali. Diskretna si i mislim da biste bili dobri jedno za drugo. Sem toga, plata je četiri hiljade nedeljno.“

Razogačim oči. Znala sam da mu dobro ide – svakako bolje nego meni u *Topsajdu*, baru specijalizovanom za muziku Džimija Bafeta i bandane koje se nose kao pokrivala za glavu – ali ne *tako* dobro. Četiri hiljade puta šest nedelja koliko će odsustvovati neće rešiti moje probleme, ali će ih značajno umanjiti.

„Bolje da si to prvo pomenuo“, kažem mu a on se osmehne meni najdražim osmehom, ljupkim i iznenađenim, poput deteta kome je upućena neočekivana pohvala.

* *TMZ* je internet tabloid u vlasništvu korporacije Foks. *DeuxMoi* je nalog na *Instagramu* koji se bavi tračevima o poznatima. (Prim. prev.)

„Bilo je lakše nego što sam očekivao, s obzirom na to šta misliš o Hejzu“, kaže, gurajući naočare natrag uz nos. „I želim da znaš... i dalje mislim da ćeš završiti knjigu. Ali sam mislio da ako prestaneš da paničiš oko vraćanja avansa, možda će i pritisak oslabiti.“

Onda on ima više vere u mene nego što ja imam u sebe. Knjiga – za koju sam dobila pozamašan avans koji sam već potrošila – napola je dovršena tokom prethodne godine a treba da bude gotova za tri meseca. Ako postoji mogućnost u ovom času da prodam dušu đavolu, verovatno bih je iskoristila, stoga neću odbiti da se nađem na njegovom platnom spisku.

Ali sve se čini previše lako. Na kraju krajeva, pričamo o *Hejzu*. „I to je to? Mislim, zar ne bi trebalo da idem na razgovor za posao ili tako nešto?“

Senka mu prelazi preko lica, sićušni pramičak brige. „Moraćeš da potpišeš ugovor i klauzulu o poverljivosti, ali to je otprilike sve. Hejz ima poverenja u moje odluke. Sve će biti u redu.“

Nisam baš uverena u to, razmišljam, prisećajući se jednog i jedinog puta kada smo Hejz i ja stajali u istoj prostoriji. I dalje ne znam zašto je bio u *Topsajdu*, odudarajući od svih u svom skupom odelu ili zašto me je jedan dugi trenutak gledao sa nečim što bi se moglo nazvati zanimanjem. Ali nije stigao ni do šanka pre nego što se taj izraz na njegovom licu promenio u hladan i rezigniran, a kada sam sledeći put podigla pogled – sasvim je nestao. Možda to nije imalo nikakve veze sa mnom, ali se ne čini kao najpovoljniji početak našeg poslovnog odnosa.

„Imam samo jedan zahtev...“, kaže Džonatan. Naginje se napred, rukavi sakoa su mu pritisnuti na sto, ruke položene ravno. „Nemoj spavati sa njim. Molim te. Ako uskočiš u krevet sa njim onog trena kada otputujem, moraću smesta da se vratim kući.“

Smejem se dovoljno glasno da privučem poglede sa susednih stolova. Užasno je što Džonatan, moj najstariji prijatelj, uopšte predlaže tako nešto.

„Imaj poverenja u mene. Nikada ne bih imala seks sa nekim kao što je Hejz. Završila sam sa nepouzdanim muškarcima.“

Ramena mu klonu dok se češe po čelu. „Brine me da si predstavi o Hejzu zasnovala isključivo na nekom glupavom traču i svojoj živoj mašti.“ Pogled mu pada na mene, sada prepun saosećanja. „A Met se nikada nije doimao kao nepouzdan. Bili smo iznenađeni koliko i ti kada je to propalo.“

Steže me u grudima. Nema ničeg smirujućeg u ovom što je Džonatan izrekao. Više bih volela da čujem gde sam pogrešila, da mi istakne znake koji bi ukazali da će me Met izneveriti kao što jeste, ali čak i sada sve što neko može da kaže o mom bivšem jeste a *bio je sjajan momak*.

Džonatan pruža ruku preko stola i steže moju. „Biće bolje, Tali. Kada naiđe pravi momak, tvoji zidovi će nestati.“

Nekako sumnjam u to, budući da je moj plan jednostavno da izbegavam muškarce u potpunosti.

Bilo kako bilo, Hejz Flin neće dodirivati moje zidove, niti bilo šta drugo.

POGLAVLJE 2

Zaustavljam se na kružnom prilazu kući i pregledam raspored koji mi je Džonatan dao:

- 7.30 *Budi u Starbaksu na Hajlendu. Naruči jedan venti late (punomasno mleko), sa tri kašičice šećera.*
- 7.45 *Uđi u kuću koristeći kod. Isključi alarm. Stavi kafu i papire na kuhinjski pult.*
- *Ako Hejz ne siđe do 8 sati, pošalji mu poruku. Ako to ne uspe, moraćeš da odeš i probudiš ga. Upozorenje: možda će biti u društvu.*

Brinem se da nešto propuštam, a zapravo nisam sigurna da sam i ovih nekoliko instrukcija dobro razumela. Kafa se već prosula po mojoj suknji, a ne znam da li ja treba da ubacim šećer ili Gospodar tame zapravo može to sam da uradi.

Mogla bih da se posavetujem sa Džonatanom ako baš moram, ali je on trenutno na putu do Manile, te bih verovatno mogla da se uzdržim od uznemiravanja zarad nekih važnijih pitanja. Bog zna da će ih biti kako dan prolazi – ako izdržim i

toliko. Sedeći ovde ispred Hejzove vile na Holivud hilsu, postajem pomalo nesigurna u vezi s tim.

Prvo, zato što već mrzim svog šefa, što je uvek loš znak.

Drugo, zato što *zaista* mrzim njegovu kuću. Očekivala sam nešto više nalik samom Hejzu: čiste linije i predivne kutke sa detaljima bujne, neočekivane lepote. Umesto toga, radi se o kući koju biste kupili da ste, recimo, postali slavni zahvaljujući pesmi o prdežu na *Jutjubu* – dovoljno je velika da se u nju smesti čitavo selo i prenatrpana brojnim jeftinim ukrasima: fontanama, stubovima, lučnim prozorima, *tornjevima*. A u klimi u kojoj bujaju cvetonosna stabla i bugenvilije, za njega su vrtlarski radovi uredno podšišane živice i jedna jedina zdepasta palma, što nagoveštava upravo onu vrstu bezdušnosti kakvu bih očekivala od nekog sa njegovom tabloidnom istorijom.

Ispravljam ramena i duboko udahnem pre nego što izađem iz auta. Nebitno je da li mi se sviđa on ili njegova kuća. Ovaj posao je za mene način da nešto postignem, prva pristojna prilika koja mi se ukazala tokom ove veoma teške godine, stoga neću da je upropastim.

Bez obzira na to koliko je očigledno užasan, ne mora da mi se dopada da bih držala jezik za zubima i ispunjavala njegove želje. Na kraju krajeva, radi se o samo šest nedelja.

Premećući papire, kafu i svoju torbu, uspevam da otvorim vrata i isključim alarm. Potpetice mi odjekuju o pod dok prolazim, čineći unutrašnjost kuće podjednako razočaravajućom kao i spoljašnjost: mermerni podovi, mnogo džinovskog drvenog nameštaja, dva velika vijugava stepeništa koja vode do odvojenih krila kuće. Osećam se usamljeno kada spavam sama u malom stanu, tako da ne mogu da zamislim kako bih se osećala u ovom ogromnom prostoru. A opet, nesumnjivo je da Hejz ne spava često sam.

Vadim dva mobilna telefona koja sam nasledila od Džonatanana – jedan za Hejzove uobičajene pozive i jedan za hitne slučajeve – upravo se spremam da posložim novine kada ga

čujem kako silazi niz stepenice. Srce mi ubrza ritam – prebrzo je, gotovo čujno. Najveći deo mog posla biće bavljenje pacijentima i obavljanje zadataka. *To* mogu da iznesem. Jedino za šta nisam spremna jeste da se sretnem sa tim čovekom.

Pogledam u ogledalo preko puta mene, potvrđujući da mi je nova svilena bluza još uvek uvučena a mrlja od prolivene kafe na suknji nije previše očigledna. Sve u vezi mene vrišti „sićušna i bezopasna“ – kosa skupljena u visoki rep, na licu maskara i balzam za usne i ništa više – osim očiju koje su i dalje nekako, *hm*, prkosne. Potrebno mi je da kažu *Ovde sam na usluzi*, ali trenutno govore nešto više nalik *Nosim biber sprej* ili *Znam neke gangstere*.

Pre nego što to mogu da ispravim, pojavljuje se on, obučen u čistu belu košulju i crno odelo, viši je nego što sam mislila – a i lepši. Tamna kosa mu se presijava, vlažna i zalizana, blago rumenilo mu krasi oštre jagodice, još uvek je topao od tuširanja.

Lice je to koje vas primorava da ga pogledate drugi, pa i treći put. Lice koje vas tera da se pripremite na zvuk njegovog glasa... nesumnjivo tih i grub poput šljunka, glas koji prebira strunu u dnu vašeg stomaka i tera vas da stežete butine u iščekivanju. Ili bi bilo tako, da me ne gleda kao da sam mu upravo provalila u kuću.

„Ovo je neka šala?“, pita grubo. Glas mu je upravo onakav kakav sam zamišljala. Prava šteta što je morao da upropasti utisak ponašajući se u skladu sa sobom. Mora da je znao da dolazim, a još uvek nisam uradila ništa pogrešno.

„Nije“, kažem, iznenada zahvalna što nas razdvaja kuhinjski pult. „Ja sam Tali. Džonatan me je zamolio da ga zamenim dok se ne vrati. Pretpostavila sam da znaš.“

Mišić u vilici mu zatreperi. „Rekao mi je da se moja zamena zove Natalija“, kaže, snažno izdišući. „A ne njegova prijateljica šankerka.“

Izgovara „šankerka“ kao da je to sinonim za *rasistu* ili *pedofila*. Pomislila bih da bi tip koji toliko pije gajio ogromno poštovanje prema mojoj profesiji.

„Je li to problem?“, pitam. Glas mi je više preteći i manje pomirljiv nego što je potrebno – ne postoji loša situacija koju ne mogu da učinim još gorom. Ali zbog ovoga sam dala otkaz, stoga neću otići bez borbe.

„Moram da razgovaram sa Džonatanom kada sleti“, kaže on, pritiskajući koren nosa palcem i kažiprstom. „Očigledno je došlo do nesporazuma. Mislim, imaš li uopšte neko iskustvo?“

Da li imam iskustva u javljanju na telefonski poziv i preuzimanju odeće sa hemijskog čišćenja? Da. Mnoštvo. Zaista ne mogu da poverujem da se Džonatan brinuo da ću spavati sa ovim tipom. Doduše, uradila bih mu koješta ali to uglavnom uključuje pljuvačku, i to ne na seksi način.

„Da“, odgovaram, sklapajući ruke ispod grudi. „Poslednji put kada sam proveravala, odgovaranje na telefonske pozive nije zahtevalo diplomu menadžera poslovne administracije sa Harvarda.“

„Kuju očigledno nemaš“, uzvraća.

Mogla bih da mu uzvratim da sam pohađala postdiplomske studije ali pominjanje nečeg što sam *napustila* mi verovatno neće pomoći.

Zgrabi kafu, uzdišući dok baca pogled na šećer. Očigledno je previše zauzet i važan da bi sam pocepao kesice sa šećerom. Lekcija koju usvajam za sutra, mada je sva prilika da se sutra neće dogoditi.

„Zovem Džonatanu“, kaže on, već se udaljavajući. „Nemoj da se opuštaš.“

Vrata se zalupe a ja ostajem bez daha, lagano i potpuno. Šta se, zaboga, uopšte dogodilo? Razumela bih da mu se ne sviđam nakon što me je upoznao – ne bi bio prvi – ali se poneo kao kreten i pre nego što sam otvorila usta.

Naslanjam se na mermerni pult i pritiskam lice šakama; razočaranje se napokon sleglo. Već sam dala otkaz u *Topsajdu*, i to u vrlo kratkom roku. Neće me ponovo zaposliti, što znači da ukoliko brzo ne nađem nešto drugo, vraćam se natrag u

Kansas podvijenog repa, baš kao što je moj bivši predvideo da ću učiniti.

Najteže mi pada što mi se ovaj posao učinio kao *znak* – da će sve biti u redu, da ću biti u stanju da se izvučem iz rupe u kojoj se nalazim. Ali sva sreća koju sam ikada imala isparila je onog trena kada sam prihvatila onaj avans. Zašto bi ovo bilo drugačije?

NAPOKON STIŽEM DO DŽONATANOVE KANCELARIJE, ODMAH tu, desno od kuhinje. Mala je i osunčana, i veoma zen u svojoj uzdržanosti. Osim stola i stolice, jedini dekor je jedna jarkozelena paprat i dve uramljene fotografije – jedna sa Džejsonom a druga sa nama troma, kako se smejemo na povetarcu dok je iza nas osvetljeno pristanište Santa Monike.

Pijuckam svoju hladnu kafu i počinjem da skidam poruke pristigle preko vikenda, iščekujući otkaz. Umalo, ali baš *umalo* da sam se pomirila sa tom idejom, kada me pozove negde oko podneva. Stomak mi se ipak grči. Nikada pre nisam dobila otkaz. Niti sam ikada pre izgubila toliko novca u jednom naletu.

„Jutros“, kaže kruto, „sam bio... iznenađen. Samo želim da se uverim da znaš zašto si ovde. Posao nije lak.“

Osećanje olakšanja mi prostruji kroz krv, poput pare koja izlazi iz ventila. Ne znam zbog čega se tačno predomislio, a i nije me briga. „U redu je.“

„Radićeš dokasno“, kaže, „a moraćeš da radiš... i neke druge stvari.“

Utonem u stolicu. „Zvuči kao nešto što bi natuknuo Harvi Vajnstin“, kažem uz nelagodni smeh.

Ovo je dočekano potpunom tišinom. Izgleda da sam još jednom skrenula razgovor jednim od mojih neprikladnih pokušaja da se našalim.

„Ne“, napokon izusti. „Ali možda postoje neke stvari u vezi mog stila života koje smatraš neukusnim.“

„Misliš na tornjeve?“ Samo mi je izletelo. U sebi se zgrozim zbog nedostatka kočnice. Treba mi brnjica. „Nema veze. Ne marim zbog neukusa. U redu je.“

„Dobro“, uzvraća uz težak, razočaravajući izdah. Očigledno se ponadao da ću sama otići. „Možeš da ostaneš dok se Džonatan ne vrati. Uveren sam da ti je ovo rekao, ali da još jednom naglasim: *niko* ne dobija moj lični broj. *Niko*.“

Džonatan mi je to već objasnio, sa ozbiljnošću nekog ko priča o šiframa za nuklearno oružje. Ako neko pozove, primam poruku i dalje prosleđujem one koje mi se čine važnim, ličnim ili tome slično. Ali jedini ljudi koji zapravo imaju Hejzov broj jesu njegov prijatelj Ben, Džonatan, a sada i ja... tako da će znati koga da krivi ako se raščuje.

„Da se postaram da te ljudi ostave na miru. Džonatan mi je rekao.“

„Tačno tako“, odgovara. „Uključujući i tebe.“ A zatim spusti slušalicu bez ijedne reči više.

Duboko uzdahnem i zatvorim oči. Biće ovo dugih, zaista dugih šest nedelja.

POGLAVLJE 3

Otkrila sam da ne postoji tako loš dan koji ne može postati još gori kada prođeš pored bilborda na kojem je tvoj bivši dečko. Dok se provlačim pored hipsterskih kafeterija i bakalnica sa organskom hranom na putu do posla, Metovo lepo lice mi se osmehuje sa desetospratnice, zgodno postavljeno tako da ne mogu da ga izbegnem a da ne skrenem pogled sa puta.

Metovo prvo zapaženo pojavljivanje bilo je u filmu o eri vijetnamskog rata, *Piši kući*, gde je igrao mladog vojnika čija je smrt terala gledaoce na plač. Njegovo lepo lice je privuklo pažnju ljudi – sočne usne, plave oči, savršene crte lica. Ali mislim da je ljude osvojilo to što je u suštini glumio sebe: onako slatkog, ozbiljnog, dobronamernog. Jednostavnog momka koji se brine o onima oko sebe i samo želi da se vrati kući svojoj devojci.

To je lice koje još uvek vidim kada gledam u taj billboard: srednjoškolac na drugoj godini koji se neobjašnjivo zaljubio u četrnaestogodišnjakinju, knjiškog moljca. Slatki dečko koji me je poveo na matursko, koji mi je gotovo u svemu bio „prvi“. Zar ne bi trebalo da u njemu nazirem laž sada, kada podignem pogled i vidim njegovo lice? Zaista mi je mrsko što ne nazirem

tako nešto. Jer ako još uvek ne znam gde sam pogrešila sa Metom, kako ću znati gde grešim sa bilo kim drugim?

Stižem u Hejzovu kuću. Pokupila sam novine, isključila alarm. Neću dozvoliti Metu da mi pokvari dan.

Stavljam Hejzovu kafu na pult, šećer sam već sipala. Ne želim da dopustim da sâm cepa kesice šećera i meša ga, kao nekakav seronja.

Pripremam se kada čujem da silazi niz stepenice, očekujući nastavak onog zajedljivog držanja koje sam iskusila prethodnog dana, ali jedva da me i pogleda kada uđe u kuhinju. Uprkos očiglednoj iscrpljenosti, teško je skrenuti pogled sa njega i zbog toga prekorevam samu sebe. Njegova široka ramena i napućene usne ne čine ga pristojnim ljudskim bićem.

Otpije gutljaj kafe i sklapa oči. „Advil“, zahteva. „Fioka levo.“ Govori u pola glasa, glas mu je hrapav.

Nekada davno, možda sam osećala malo sažaljenja prema njemu. Ali u ovom času sam usredsređena da to sažaljenje zadržim za sebe, a on je dovoljno odrastao da zna šta se dešava kada preteraš sa pićem.

Pronađem bočicu i klizeći je poguram ka njemu. „Kako si stigao kući?“, pitam.

Skupi oči. „Neprikladno i osuđujuće. Dobitna kombinacija“, mrmlja, istresajući mnogo više tableta u šaku nego što bi trebalo. „Postoji služba koja dovozi auto kući ako si pio. Gde je raspored?“

Prelazim preko sobe da ga izvučem iz štampača. Iako Hejz obično ima jedan dan nedeljno za operacije i jedan dan nedeljno za konsultacije u kancelariji; njegov pohod na slavu – barem onaj koji ne podrazumeva njegov kurac – odvija se svakog vikenda i svakog slobodnog radnog dana: kućne vizite. Poznate ličnosti ne žele da rizikuju da budu fotografisane sa krvavim licem punim podliva stoga Hejz odlazi kod njih, u kućne vizite, poput nekog doktora iz vremena osvajanja Zapada, iako je više usredsređen na povećavanje usana nego na amputaciju udova.

Namršti se kada mu predam raspored. Pojma nemam da li je to zbog mene ili zbog rasporeda ali Džonatan me je upozorio na to da je Hejz dodatno mrzovoljan u dane kućnih vizita.

Što je gotovo svaki dan ove nedelje, tako da je Džonatan mogao jednostavno da kaže da je *uvek dodatno mrzovoljan*, zarad delotvornosti.

Ustaje. „Gore je jedna žena. Potruđi se da ode kada ustane.“

Zinem. Pretpostavljam da je to jedna od onih *drugih stvari* koje je juče izokola pomenuo. „Ne želiš, možda, da se *pozdraviš* sa njom?“

Podiže jednu arogantnu obrvu dok poseže za svojom kafom. „Zašto bih, kad imam tebe da se pobrineš za to umesto mene?“

„A kako tačno da je izvedem iz tvoje kuće? Da li na raspolaganju imam vatreno oružje, možda?“

Začujem tiho gundanje koje je možda osmeh ili način na koji mi govori *da zavežem* a da zapravo ništa ne izusti. „Samo je izvedi na doručak“, odgovara, kao čovek koji je ovo radio već hiljadu puta. „Najbolje je ne okončavati stvari na imanju, u slučaju da odbiju da odu. O, i pošalji joj neko cveće.“

Toliko kolutam očima unazad da se brinem da će tamo i ostati. „Šta treba da piše u poruci?“

Slegne ramenima, ustajući. „Ne znam. Siguran sam da ćeš već nešto smisliti.“

„*Ne očekuj poziv*“, predlažem.

Trlja čelo. „Kako glupo od mene što sam pomislio da bi mogla da se pozabaviš *tim* jednim poslom bez savetovanja. Samo joj se zahvali na predivnoj večeri ili tako nešto.“

„Dobro. Kako se zove?“

Zaustavi se, zureći u mene dok razmišlja, kao da očekuje da se odgovor pojavi na mom čelu. „Loren?“ , predlaže. „Ili Eva?“

„Da li mi ozbiljno govoriš da ne znaš ni ime žene u koju si sinoć stavio svoj penis?“

Pogled mu se na jedan dugačak trenutak zaustavi na mojim usnama, a zatim ga skreće i dugo, odmereno izdiše. „Hoćeš

da kažeš da baš ništa ne mogu da tražim od tebe a da me ne počastvuješ svojim mišljenjem o tome?“

Pretpostavljam da je u pravu, ali nekako ne mogu da ga pustim. „Samo ne mogu da shvatim da zapravo ne znaš njeno ime.“

„Izlazim samo sa ženama koje znaju da ništa ne očekuju od mene“, kaže, okrećući se da ode. „Pamćenje njihovih imena samo bi stvorilo lažna očekivanja.“

„Pobrinuću se da ode“, odgovaram, mršteći se dok on odlazi. Upravo je to ona vrsta sranja koje bih očekivala da čujem od njega. Samo nisam očekivala da zvuči tako... nesrećno zbog toga.

KUĆEPAZITELJKA MARTA STIŽE SAT VREMENA KASNIJE. UPOZNALE smo se juče ali nismo mnogo razgovarale, s obzirom da je moje znanje španskog u potpunosti stečeno gledanjem *Dora istražuje* sa mojom sestričinom, što mi nije od posebne koristi u trenutnoj situaciji. Ne sećam se nijedne epizode u kojoj Dora mora da kaže majmunu Čizmi da je na spratu jedna gola žena.

„Senjorita“, kažem, pokazujući na sprat pre nego što mimikom pokažem na spavanje, pritiskanjem lica na zamišljeni jastuk. „Dormir.“ Izgleda da me razume. Sva je prilika da je to ovde sasvim uobičajeno.

Dajem Loren/Evi nekoliko sati da odspava u nadi da će sama napustiti kuću, ali kada to ne uspe, odustajem i odlazim u Hejzovu sobu. Za razliku od ostatka kuće, njegova spavaća soba izgleda kao da se u njoj stvarno živi, između sve odeće na podu i potpuno gole plavuše u krevetu. Pažljivo koračam u njenom pravcu – zaista ne znam šta bih uradila ako bih stala na iskorišćeni kondom. Amputirala svoje stopalo, najverovatnije.

„Hej“, kažem kada stignem do nje. „Loren? Eva?“

Nema odgovora.

„Ebi? Gvinet? Damo Džudi Denč?“

Pljesnem rukama. I dalje ništa. Počinjem da se pitam da li je mrtva, na šta moj spisateljski um preuzima stvar. Vidim kako mi se sve odvija ispred očiju: shvatam da je ukočena, posežem za telefonom da pozovem 911 a sa druge strane me dočeka Hejzov glas. „*Znao sam da ti se ne može verovati*“, rekao bi, dok se ispred mene spušta kapija i zaključava me. „*Upozorio sam Džonatana da nećeš proći test.*“

Pružam ruku i protresem joj rame, govoreći sve glasnije dok praktično ne urlam.

Napokon podiže glavu. Šminka joj je razmazana po licu i Hejzovim skupim čaršavima.

„Zašto vičeš na mene?“, mrmlja.

Glava joj ponovo tone u jastuk. Ko dođavola spava *ovako* čvrsto u domu potpunog neznanca? „Izvini“, odgovorim. „Čistačica mora da uđe. Pola jedanaest je.“

Oči joj se rašire i odjednom iskače iz kreveta, grabeći grudnjak sa poda. „Sranje, sranje, sranje. Kasnim na sud. Nemam vremena da se vratim kući.“

Pokupi malu crvenu haljinu sa poda. „Danas sudim slučaj seksualnog napada. O, Isuse, ovo je loše.“

Još uvek sam u šoku – pretpostavila sam da će svako ko dođe u Hejzovu kuću biti sa *pogrešne* strane zakona – kada joj pogled padne na moju potpuno novu odeću, kupljenu za ovaj posao.

Molim te, ne pitaj, razmišljam. Da, zaradiću dvadeset četiri hiljade ako izdržim punih šest nedelja, ali ni to neće sasvim pokriti moj dug ako ne dovršim knjigu.

„Da se menjamo?“, moli me. „Preklinjem te. Molim te da zamenimo odeću.“

„Ne mogu da nosim, ovaj, *to* čitav dan“, odgovorim, trgnuvši se. „Tek sam počela da radim ovde i...“

„Ali zar on nije na poslu?“, pita me. „Neće imati pojma.“

Želim da kažem ne. Nikada neću dobiti svoju odeću natrag, pogotovo zato što je Hejz neće ponovo pozvati. Ali izgleda tako zabrinuto – a dovoljno često mi se u životu dešavalo

da malu grešku doživljam kao kraj sveta – te posegnem za crvenom haljinom.

Ionako me niko neće videti.

„TREBA DA SE NAĐEMO U MALIBU“, KAŽE HEJZ TAČNO PET-naest minuta kasnije.

Apsolutno je trebalo da predvidim ovakav zaokret, s obzirom na to kako mi protiče ova godina.

„Ehm... dobro?“ Pogledam dole u crvenu haljinu koja jedva seže do mojih butina.

„Postoji li neki problem?“, pita on. Nismo razmenili ni deset reči a on je već iznerviran. „Ili bi bolje bilo da pitam *da li postoji neki deo ovog posla sa kojim nećeš imati problema?*“

„Nema nikakvih problema.“ *Ukoliko nemaš kodeks oblačenja zaposlenih.* „Dolazim.“

Uzimam stvari koje je tražio i ulazim u svoj auto, pitajući se dok vrludam kroz grad kako ću mu objasniti zašto nosim nešto što najviše liči na seksi spavaćicu.

Uprkos predstojećem poniženju, nešto se u mojim grudima umiruje dok skrećem na sever auto-putem Pacifik koust. Kako i ne bi, kada je okean sa moje leve strane a klisura koja strši ka moru ispred mene? Sa spuštenim prozorima i toplim pove-tarcem koji nanosi miris slane vode i žbunova žalfije, sve je u redu sa svetom, čak i ako je to svet u kome sam uglavnom naga.

Nalazim se sa njim ispred kuće na plaži koja verovatno godišnje košta više nego što ću ja zaraditi za života. Izvlačim traženi hladnjak sa filerom i botoksom iz stražnjeg dela auta i okrećem se taman da ga ugledam kako stoji kruto kraj svog auta i zuri u mene.

„Da li... da li to nosiš *haljinu* žene sa kojom sam se sinoć zabavljao?“, pita me užasnuto.

Ono što je pozitivno u tome da nemam šta da izgubim jeste... da nemam šta da izgubim.

„Dopada ti se?“, šapnem, upravljajući nervozne oči pune nade ka njemu. „Rešila sam je se, baš kao što si tražio.“

Zaledi se. Gleda me zbunjeno, dok u njemu sve više narasta užas.

„Šta?“, drekne.

Ugrizem se za usnu i sklappam ruke poput deteta koje se kaje. „Mislila sam da će ti se dopasti. Sada možemo zauvek da budemo zajedno.“

Zine i sasvim jasno mogu da mu čitam misli – *Ovo se ne dešava. Bože moj, šta je uradila?*

Želim da nastavim sa ovom šalom ali umesto toga sednem na haubu svog auta i počnem da se smejem. „Jebote. Volela bih da vidiš svoje lice. Tvoja gošća je kasnila na sud i zamolila me je da joj dam moju odeću.“

Kratko izdahne. „*Prokletstvo.*“ Prođe rukom kroz svu tu lepu kosu, umrsivši je. Čoveče, volela bih da mu to uradim sa kosom makar jednom. „Čekaj. Tražila je da pozajmi tvoju odeću i ti si *pristala?*“

Slegnem ramenima. „Stvarno se izbezumila.“

Zuri u mene kao da očekuje dodatno pojašnjenje, a kada ono ne stiže, posegne između nas da zgrabi hladnjak. „Lepo od tebe“, kaže, lica stegnutog od nezadovoljstva dok se udaljava.

Čudno, izgledao je opuštenije kada je mislio da sam možda ubica.

POGLAVLJE 4

Volim da mislim o sebi kao o osobi kojoj je porodica na prvom mestu, ali kada se ime moje starije sestre pojavi na ekranu telefona, razmišljam da je prosledim do govorne pošte. Do očeve smrti prošlog leta, Lidi je bila moja najbliža prijateljica. Sada, međutim, osećam kao da je procep između nas toliko širok da se ne može preći, a poslednje što mi treba nakon dugog dana na poslu jeste jedno od njenih neizbežnih predavanja o Metu.

„Svi prave greške“, kaže ona svaki put kada razgovaramo, zato što je za nju Met član porodice – najbolji prijatelj njenog supruga, nezaobilazna osoba našeg odrastanja. Kaže da se oseća kao da nešto nedostaje kada smo svi zajedno, bez Meta. Pitam se da li joj je ikada palo na pamet da i ja osećam kao da mi nešto nedostaje. Da kada gledam nju i Aleksa zajedno kako se igraju srećne porodice sa svojom ćerkom, vidim kako je *trebalo* da završi deset godina provedenih sa nekim.

Jedva sam je pozdravila a ona se već upustila u najnovije ažuriranje svoje ovulacije/trudnoće, što je za mene još jedan izvor nerviranja. Nije da mi smeta što pokušava da zatrudni, ali me nervira njena postojana obuzetost time. Ponekad mi se

čini da nije ni ožalila našeg oca – sahrana jedva da je okončana a ona se bacila na prelistavanje knjige sa imenima za bebu, kao da je jednostavno oprala ruke od cele stvari.

„Mislila sam da imam ovulaciju ali sam uradila test koji kaže da nemam“, obaveštava me. Ulazim u krevet sa šoljom ramen rezanaca. Met je mislio da je velikodušan, dozvoljavajući mi da zadržim sav naš truli stari nameštaj, ali sam morala da se rešim nečeg nakon što je otišao. Naš džinovski krevet zauzima toliko prostora u sobi da nema mesta ni za šta drugo, i stoga služi kao kauč, radni sto i trpezarijski sto u jednom. „Ali znaš, kažu da kada ti cervikalna sluz postane gusta...“

„Lidi, jedem“, kažem ja. „A znaš šta osećam prema rečima kao što je *cervikalna sluz*. Jesi li razgovarala sa Šarlot?“

Naša najmlađa sestra, koja je sada četvrti mesec u ustanovi za dugotrajnu negu, tvrdi da tamo nije usamljena. Lidi je sklona da joj veruje na reč, iz razloga koje ne mogu da poimam. Šarlot je isto ono dete koje nam je govorilo da je dobro, iznova i iznova, pre nego što je progutala čitavu bočicu aspirina.

„Ove nedelje nisam. Toliko sam zauzeta sa Kejtlin tokom dana, a noću je teško doći do nje. Kako je na novom poslu?“

Pošto je insistirala da je ovaj posao užasna ideja, nemam izbora nego da tvrdim da mi ide dobro, iako je to donekle nategnuto – Hejz današnje dešavanje očigledno nije smatrao zabavnim kao ja. „Zaista sam plaćena četiri hiljade nedeljno da se javljam na telefon.“

„Sa tim tvojim jezikom, ne bih računala da će potrajati“, kaže ona. „I dalje ne razumem zašto si morala da daš mami ceo svoj avans.“

Čvrsto sklopim oči. Lidi nije u stanju da olakša finansijske nevolje naše porodice na bilo koji način, ali joj sigurno ne smeta da kritikuje mene što to pokušavam. „Nisam shvatila da neću biti u stanju da napišem knjigu“, odgovaram odsečno. Majci sam dala avans da plati hipoteku. Da sam znala da ću troškove

Šarlotinog lečenja staviti na kreditne kartice koje ne mogu da otplatim, možda bih još jednom razmislila.

„Još uvek bi imala vremena da završiš knjigu da nisi prihvatila taj glupi posao“, kaže ona. Čujem zveckanje tanjira u pozadini. „A ne bi ni morala da si od Meta zatražila novac. Razgovaraj sa njim. On je porodica.“

Zubi mi tako jako škrguću da se verovatno mogu čuti sve do Minesote. „Ne. Nije.“

Čak i da sam otrovana a Met je jedini koji ima protivotrov, ne bih prihvatila njegovu pomoć. Da se davim a on mi baci pojas za spasavanje, upotrebila bih poslednje atome snage da mu pokažem srednji prst. Moj bes ne umanjuje ni to što je polovina onoga što je na kraju izrekao donekle *istina*. Sećam se vatre koja je gorela u meni nakon što smo se razišli – *pokazaću ja njemu*, izgovarala sam sto puta na dan. Ta vatra je još uvek tu, ali kad god ga vidim u nekom časopisu ili čitam tračeve na internetu, osećam kao da je već pobedio.

„Pusti ga da pokuša da popravi stvari“, preklinje me ona.

„Stvari koje je slomio ne mogu da se poprave.“ On ne može da ih popravi, u svakom slučaju. Verovatno niko ne može. Neka sam prokleta ako mu dozvolim da razbacuje novac naokolo kako bi se oslobodio krivice.

POGLAVLJE 5

Hejz upravo silazi niz stepenice kada stignem sledećeg jutra. Danas je njegov dan u kancelariji: konsultacije, filer, konsultacije, botoks, konsultacije... i tako čitav dan, u intervalima od petnaest minuta. Izgleda da se za to pripremio tako što je ispio veliku količinu alkohola i malo spavao. Tek sam treći dan ovde, ali ništa više i nisam očekivala.

„Izgledaš užasno“, kažem mu.

„Da li je na tvom spisku obaveza i to da me ocenjuješ?“, pita me, pritiskajući prstima slepoočnice skliznuvši na barsku stolicu. „Ne mogu baš da se setim.“

Stavljam dva advila uz njegovu kafu i poturim mu raspored. Jednog dana ću mu priložiti i brošuru o funkcionalnom alkoholizmu.

„Video si poruku tvoje, ovaj, nove prijateljice? Kili?“, pitam.

Pogled mu je na rasporedu ali klima glavom. I dalje ne mogu da verujem da ovim ženama daje telefon svoje asistentkinje. To je pogrešno na mnogo načina.

„Zar zaista niko ne dobija *tvoj* broj telefona?“ Verovatno zvučim razdraženije nego što bi trebalo, s obzirom na to da mi svaki put kada razgovaramo kaže da ga osuđujem.

„Niko“, kaže on, „i pod tim mislim niko. Ni predsednik. Ni papa. Čak ni moja rođena majka.“

Izmakne mi zbunjeni osmeh. „Ne misliš ozbiljno? U vezi majke?“

Podiže jednu umornu obrvu ka meni. *Ponovo me osuđuješ*, kaže ta obrva. „Ako zove, samo mi prenesi poruku. Ali ako ti to smeta, lepo popričaj sa njom.“

„Izvršno. Iskoristiću to vreme da poradim na svom britanskom akcentu“, odgovaram. „*Predivno jutro, šefe.*“

Zaista bih mogla da poradim na svom akcentu. Zvučim kao gusar u nekom crtaću.

„U Engleskoj niko tako ne govori, pa, jedno sto godina.“

„*Baci škampe na roštilj. Oj, teren za kvidič je u dobrom stanju, zar ne?*“ Podižem ruku i veselo zamahnem njome, kao da sam kapetan Džek Sperou, predvođeci momke u pesmi.

Usne mu se lagano trznu, na trenutak se nazire rupica koju sam videla na fotografijama. „Nadam se da u skorije vreme nećeš ići na audiciju za ulogu neke Britanke.“

„Očigledno je da ne idem na audiciju ni za jednu ulogu. Živela sam svoj san šankerke, a sada živim svoj san isterivanja žena iz tvog kreveta i, nadam se, dugih razgovora sa tvojom mamom.“ Već skuplja svoje stvari, spremajući se da me zaboravi na jedan dan. Volela bih da nisam skrenula razgovor o njegovoj majci svojim mladalačkim pokušajima da ga nasmejem.

„Znam da me se ne tiče...“, počinjem.

Teško uzdahne. „Čini se malo verovatno da će te to zaustaviti.“

„Šta se dogodilo sa tvojom majkom?“

Gleda me dovoljno dugo da sam sigurna da će mi reći da odjebem, ali umesto toga slegne ramenima. „Pretila je da će me isključiti iz testamenta ako ne raskinem sa devojkom“, kaže on. „Nisam joj se povinovao. Jasno da sam pogrešno procenio, jer se ispostavilo da je moja majka bila u pravu.“ Reč *devojka* pogađa me poput čekića. Ni sanjala nisam da ću ga čuti kako to izgovara, osim u šali.

„Ti si imao devojkū.“

Čekam da čujem poentu ali on uzdahne i rukom prođe kroz kosu. „Verovala ili ne, bio sam serijski monogamista veći deo života. Očigledno sam, po tom pitanju, progledao.“ U njegovom glasu čujem tračak žaljenja, kao i u izgubljenom pogledu sve dok ga treptanjem ne odagna.

Kako se od serijskog monogamiste postaje... *Hejz?* Šta mora da se dogodi da se neko tako dramatično promeni?

„Zaista te je isključila?“, pitam ga.

Ponovo slegne ramenima, kao da je besmisleno.

„Već sam završio medicinu u tom času i njen novac mi nije bio potreban. Ali onda sam se doselio ovamo, bliže mom ocu, i to mi nikada nije oprostila.“

Sada i ja pomalo mrzim njegovu mamu. „Pretpostavljam da onda ne moram da pitam koji ti je roditelj draži.“

Jedna senka preleti preko njegovog lica. „Pomislila bi tako nešto“, kaže on, ustajući da ode, „ali to je zato što ti nisam rekao šta je moj tata učinio.“

Izlazi iz kuće a ja ostajem sa izvesnim bolom u grudima. Gleđajući ga, pomislili biste da ima sve što jedan čovek poželeti može: izgled, bogatstvo, žene koje mu se sa svih strana bacaju u naručje.

Ali takođe ima prezira vrednu majku, oca koji je možda još gori, bez braće i sestara za koje ja znam, i devojkicu zbog koje se svega odrekao... a koja više nije sa njim. Kome se obraća kada stvari krenu po zlu? Gde provodi praznike? Čini se da je toliko zauzet da jedva ima vremena da se zapita da li vodi pomalo isprazan život bez porodice. Da je bilo ko drugi a ne Hejz Flin, zavodnik na hiljade skrhanih glumica, pitala bih se da li je u tome čitava poenta.

MALA, SVETLA KANCELARIJA KRAJ HEJZOVE KUHINJE MOJE JE srećno mesto. Ili bi moglo da bude, da ne moram da radim svoj posao.

Danas, kao i uvek, sedim sa otvorenim rasporedom na laptopu ispred mene, sve dublje tonući u stolicu dok slušam bogate, lepe žene kako nabrajaju svoje mane. To je u najboljem slučaju obeshrabrujuće. Čini se da im je novac, po mom mišljenju, kupio više vremena da otkriju šta mrze kod sebe, što ih je navelo da gotovo kroz suze zovu i oplakuju sitne bore oko očiju i bore iznad gornjih usana. Nema ničeg lošeg u plastičnoj hirurgiji, ali ono što me muči je beznadežnost tih žena, njihovo osećanje hitnosti, kao da ništa drugo nije važno. Zakazujem im preglede želeći da umesto toga mogu da im kažem *gledajte, napolju je predivno, možete da radite šta god želite. Prestanite da plaćete pred strancem zbog vaših nesimetričnih nozdruva.*

Kada se pozivi završe, štampam fakture, a onda jurim da obavim kupovinu za njega za taj dan: brijač koji se prodaje u jednoj preterano skupoj radnji na aveniji Melrouz, čips i mar-majnt iz jedne radnje u dolini San Fernando.

Do trenutka kada se vratim u svoj atelje – što je glamurozno ime za sobu veličine skladišne jedinice i sa otprilike isto toliko prirodnog svetla – sasvim sam iscrpljena.

Napravim šolju ramen rezanaca i napokon se skrasim da radim ono što smatram svojim *pravim* poslom. Poslom za koji se čini da nisam sposobna.

Prvih sto stranica knjige mi je izletelo iz prstiju. Ašlin i Juan su mladi ljubavnici koji su se provukli kroz rupu u zidu koja razdvaja vilenjake od ljudi. Trebalo bi da bude privremeno, zato što Ašlin ima mlađeg brata o kome treba da brine, ali bogatstvo i raskoš vilenjačkog kraljevstva je privlačnije nego što su očekivali. Kada Juan odbije da ode – promenivši se na način koji sâm ne vidi – Ašlin mora da ga spasi od njega samog i vrati kroz rupu pre nego što se ona zauvek zatvori.

U to vreme nisam shvatala da sam pisala o sebi i Metu, da su mi male promene u njegovom ponašanju kada smo stigli u Njujork smetale mnogo više nego što sam bila spremna da priznam. Bila sam previše zauzeta svojom užasnutošću činjenicom

da sam je uopšte pisala. Na predavanjima za masters iz lepih umetnosti, od nas se očekivalo da pišemo o stvarima koje su sumorne i veoma *stvarne*, poput dana u životu sekretarice koja razmišlja o samoubistvu ili o pet ljudi koji su zajedno zaglavljene u liftu, a koje se lagano raspliću. Dugo vremena je pisanje fantastične romanse noću bila moja najsravnija tajna i nešto u čemu sam najviše uživala. Sada kada *treba* da je napišem, više ne želim.

Kada reči ne dolaze, kada razmišljam o tome *da jednostavno odustanem*, zatvorim laptop i presvučem se u odeću za trčanje. Ne volim da trčim noću po Los Anđelesu, ali mi je neophodno. Moja osujećenost u vezi sa knjigom često je nepodnošljiva, a trčanje je jedini način da je odagnam.

Krećem se vijugavom stazom na plaži koja vodi od Santa Monike do Venis, izbegavajući prosjake i pijane turiste čitavim putem dok razmišljam o priči. Zašto ne mogu da je završim? Knjiga umire u trenutku kada Ašlin treba da istupi i spasi Juana od njega samog, a ja ne mogu da se pomerim dalje od toga.

Pojačavam tempo dok me pluća ne zabole a noge otežaju. Da li bi se stvari drugačije odvijale da sam ostala i završila studije? Da li bih knjigu lakše dovršila? Da li bi me Met shvatao ozbiljnije nego što jeste?

Met je svoju prvu veliku ulogu imao u Los Anđelesu i zato je želeo da budem ovde sa njim, a ja tek što sam potpisala ugovor za knjigu pa mi je trebalo slobodnog vremena za nju. Izbor mi se tada činio očiglednim.

Kao i Hejz, preselila sam se ovde da bih bila blizu nekome ko me nije zaslužio i odrekla se važnih stvari zbog osobe koja više nije ovde. Pretpostavljam da ima smisla što Met živi svoj život kao da ništa u njemu zapravo nije važno.

Počinjem da osećam isto to u vezi sopstvenog života.

POGLAVLJE 6

Na putu do posla narednog jutra, zovem Lidi da je podsetim na Šarlotinu rođendansku žurku na *Zumu* te večeri. Lidi stenje. „Zašto to radimo tako kasno? To je baš u vreme kada Kejtlin ide u krevet, i još imam ovulaciju, tako da, ovaj, Aleks i ja imamo planove.“

„Zato što *nije* kasno ovde gde ja živim, a neko od nas mora i da radi. Takođe, *fuj*.“

Zaustavljam se na kružnom prilazu Hejzove kuće upravo kada neka žena koja veoma liči na moju sestru izlazi na glavna vrata.

„Tvoja dvojnica izlazi iz Hejzove kuće“, kažem joj.

„Jesi li to *ti*?“, pita me uz smeh. Verovatno sam se sama namestila za tu šalu. Nas tri devojke Bels veoma ličimo. „Možda bi trebalo da se zapitaš zašto kara nekog ko liči na njegovu asistentkinju?“

„S obzirom na broj žena sa kojima Hejz spava, i to se na kraju moralo dogoditi“, odgovaram i prekidam vezu.

Hejz je već za kuhinjskim pultom i čeka. „Tvoja devojka izgleda isto kao moja sestra“, kažem, spuštajući kafu ispred njega. „Samo što bi moja sestra i dalje bila ovde i govorila ti šta radiš pogrešno.“

Uzme kafu i omiriše je, kao da procenjuje da li je otrov. „Uopšte me ne iznenađuje da je i tvoja rođaka puna saveta koje niko ne traži. Ali da sam tvojoj sestri uradio ono što sam upravo uradio ženi koja je otišla, bila bi isuviše iscrpljena da govori.“

Steže mi se mišić u stomaku koji mi je van forme, ali prošlo je gotovo godinu dana otkako smo Met i ja raskinuli, i otprilike isto toliko otkad sam poslednji put upražnjavala seks, stoga odbijam da osećam krivicu zbog urođenog odgovora mog tela na Hejza... dokle god ne podlegnem tom porivu.

„Vidim kako bi noć sa tobom zaista bila iscrpljujuća“, odgovaram dok on ustaje. „Kladim se da ni jednom ne kažeš *molim* ili *hvala*.“

„Da, zato što se muškarci koji kažu *molim* i *hvala* tokom seksa obično zovu *mušterije*.“

Silno se trudim da se ne nasmejem. Osmejak se probija, ali ga brzo presretmem.

Pružam mi samolepljivu cedulju. „Trebalo da mi središ ovo.“

Izlazi – nema ni *molim*, ni *hvala*, pa ni *doviđenja*. Odlazim u kancelariju, pustim torbu na pod i ignorišem telefon koji zvoni sve dok ne pročitam cedulju koju mi je dao.

Na moje olakšanje, ne traži od mene da sklonim golu ženu iz njegovog kreveta ali želi rezervaciju za petak za restoran u kom se rezervacije čekaju po mesec dana, traži da popravim auto kojim se upravo odvezao, i raspituje se za „brošure“ ne dajući mi nikakvu naznaku na koje brošure misli.

Napokon odustajem i zovem Džonatana. Pokušavala sam da ga ostavim na miru, ali nemam predstavu kako da postupim u ovoj prilici, a jedva čekam da čujem sve o desetomesečnoj devojčici koju su već nazvali Džema. Obećao mi je fotografije kada je odlazio ali ništa nisam dobila.

„Jesi li je upoznao?“, odmah zahtevam, zaobilazeći uobičajene ljubaznosti.

„Nisam još“, kaže uz razdraženi uzdah. „Sirotište postavlja prepreku za preprekom.“